

Arrest

nr. 135 832 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2014 legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod op.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)

De beslissing tot verwijdering van 09.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. (...)

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

-artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

(...)

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op 24/10/2009. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan.

Ten hoofde van betrokkene werden ook door de politie van Gent meerdere PV's opgesteld: PV (...) wegens zware diefstal, PV (...) wegens gewone diefstal, PV (...) wegens drugs/verkoop door de politie van Gent. Om deze redenen wordt aan betrokkene de maximumtermijn van drie jaar opgelegd. Er bestaat een nieuw risico tot schending van de openbare orde. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de termijn van het inreisverbod hoogst onduidelijk is en in ieder geval twijfel toelaat waardoor de bestreden beslissing gebrekkig is. Er dient immers te worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken zichzelf tegenspreekt omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar opgelegd maar tegelijkertijd stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de maximumtermijn kan opgelegd worden. Ingevolge de voorliggende onduidelijkheid omtrent de duur van het inreisverbod en de tegenstrijdigheid die er bestaat tussen de verschillende termijnen die opgelegd worden in de bestreden beslissing, is de bestreden beslissing niet te kwalificeren als een éénduidige administratieve rechtshandeling. De bestreden beslissing is bijgevolg gebrekkig en dient uit het rechtsverkeer genomen te worden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enerzijds dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, en anderzijds dat haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het betoog van de verzoekende partij dat dergelijke motivering tot verwarring leidt en aldus niet als afdoende motivering kan gekwalificeerd worden kan gevolgd worden. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op waardoor er een gebrek aan motivering is.

2.3. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt en dat daar waar in het inreisverbod éénmalig naar een duur van twee jaar wordt verwezen, er sprake is van een materiële misslag die evenwel geen gevolgen kan hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens haar duidelijk dat een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar. De bestreden beslissing vermeldt immers dat "aan betrokkene de maximumtermijn van drie jaar (wordt) opgelegd. Er bestaat een nieuw risico tot schending van de

openbare orde". De Franstalige versie van de motieven maakt overigens die materiële misslag niet en geeft duidelijk twee maal aan dat er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

2.4. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen toegeeft dat de bestreden beslissing behept is met een tegenstrijdige motivering. Verwerende partij stelt dat het om een materiële vergissing gaat, doch de Raad benadrukt nogmaals dat deze tot verwarring aanleiding gevende tegenstrijdige motieven elkaar opheffen waardoor er geen motivering is. De argumentatie in de nota met opmerkingen dat het om een materiële misslag zou gaan vermag aldus een schending van de formele motiveringsplicht in casu niet teniet te doen. De verzoekende partij maakt een schending van de formele motiveringsplicht dan ook aannemelijk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, bestaat er geen noodzaak tot verder onderzoek van de andere middelenonderdelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 9 april 2014, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER